

5 ÅR

Aktuell

Nr 41

Utlø 10 oktober 1970. Pris kr. 2,40 inkl. moms
Danmark: 2,00 Sverige: 1,90 inkl. moms

FOTO: IVAR AASERUD

Rolv Wesenlund om norsk revy og Chat Noir

TORGENSEN-SAKEN:

USKYLDIG DØMT FOR MORD?

**HARTMANN-
SERIEN**

**LYS PÅ
DE BLINDE**

Strømsgodset mot NM og seriemesterskap

Fru Dagmar Fasting Torgersen har i nærmere 13 år kjempet for å få sin sønn løslatt. Hun er overbevist om hans uskyld,

På en benk i parken utenfor Botsfengslet, med blomster i hånd. Hun venter på at klokka skal bli ni. Det er besøkstid for sønnen Fredrik, som er dømt til livsvarig fengsel.

og hun er stolt av ham. Til sommeren fyller hun 80 år, men så lenge hun lever skal hun aldri gi opp kampen for det hun mener er sønnens rett.

BARE EN MOR

TEKST: ALBERT KRISTIANSEN

FOTOS: IVAR AASERUD

Jeg har besøkt en mor. Hun fyller 80 til neste år. Hun heter Dagmar Fasting Torgersen, og hun fikk i juni 1958 vite at hennes sønn på 23 år var dømt til livsvarig fengsel.

Hun er en mor som aldri har tvilt på sin sønns uskyld.

Hun bor i et lite hus et stykke ute ved Mosseveien, og hennes hjem kan nesten stå som et museum over sønnen Fredrik Fasting Torgersen. Det er fullt av kister, vakkert utskårne trekister, laget av sønnen Fredrik på Botsfengslet. Det er fullt av malerier, 30-40 malerier som henger der preget av drømmer og håp, og kanskje tro. Det er landskapsbilder, bilder med mennesker og dyr og sjø og fargeprakt. Dette er Dagmar Fasting Torgersens hjem, og det er også Fredrik Fasting Torgersens hjem. Han har bare aldri vært der.

Dagmar Fasting Torgersen har i disse 13 årene aldri sløffet et besøk til sin sønn. Før om årene kunne hun nærmest besøke ham hver dag, eller rettere sagt «når De føler behov for det», som den daværende fengselsdirektøren sa. Så ble det besøk hver tirsdag og lørdag, men nå er det skåret ned til tre ganger hver fjortende dag. Når hun besøker Fredrik reiser hun med buss tett ved sitt hjem klokka 08.47, og går av i Bispe-

gata noen minutter over klokka ni. Så kjøper hun blomster som sønnen får ta med seg inn i cella, samt frukt og sjokolade som han får spise i besøksrommet så lenge visitten varer — en halv time hver gang. Altfør lite selvsagt, men det er da noe.

Fru Dagmar Fasting Torgersen var 67 år gammel da Fredrik ble dømt, og den dag i dag, nær 80 år gammel, er hun enda mer overbevist om sønnens uskyld. Jeg spør om vi får ta bilder av henne, om hun ikke er redd naboer, sladder, hvisking bak hennes rygg. *Nei!*

— Folk kan si hva de vil, jeg skjønnes iallfall ikke over å være mor til Fredrik. Jeg er stolt av ham. Jeg har forakt overfor lovbrytere, men jeg er stolt av Fredrik.

— Er De på Deres sønns vegne bitter på samfunnet?

— Kanskje vi kan bruke et slikt ord, jeg vet ikke. Jeg vet bare at han er uskyldig, og jeg vet også at det ikke var på noen måte politiet kom hjem til meg og fortalte at det var hendt noe med Fredrik. Jeg er vel også bitter for at hans sak ikke kommer opp igjen, slik at han kan få *bevise* sin uskyld. Jeg *vet* at gutten er uskyldig, og jeg vet hva sannheten er. Jeg har fortalt Fredrik at den dagen jeg faller fra, må han

bare kjempe videre. Han kommer til å gjøre det.

Vi ser på Fredriks bilder på veggene, der de henger tett i tett. Hun har bare ett bilde der Fredrik er motiv, det er malt av en gatekunstner i Spania. Det er mor Dagmar som har kjøpt farger og pensler til Fredriks bilder og noen har villet kjøpt dem, men hun har nektet. De skal henge de til sønnen kommer ut, og ren bortsett fra det, — det er helle ikke alle mennesker hun vill selge Fredriks bilder til.

Vi ser på diplomer: Norsk rekord i markløft, 272½ kilo. Da tert 52.6-62. — Ar 1960, julenes terskapet i sjakk. — 13.8-61 Norsk rekord i benkpress, 151, kilo. 5.11-61: Norsk rekord sammenlagt, 602,5 kilo. Og så videre nye rekorder og tunge løft, belønnet med diplomer og pokaler. Fredrik Fasting Torgersen var sin tid en meget lovende idrettsmann, det er bare det at han idrettsarena ble innenfor Botsfengslets murer. Som nevnt, Fredrik Fasting Torgersens hjem, de hjemmet han aldri har hatt anledning til å besøke, er nærmest helt og holdent preget av ham. Kobberstikk, vevarbeider der mor Dagmar har kommet med sit garn, og overlatt utføringen til sønnen. Hun flyttet ut til huse ved Mosseveien i 1960, og det

En av de to stuen hjemme hos Dagmar Fasting Torgersen, en av de to stuen der nærmest alt er preget av sønnen Fredrik, og resultatet av hans arbeid i fengslet. Han har aldri vært hjemme, for han har aldri fått innvilget noen permisjonssøknad. En dag vil han komme hjem for godt, mener moren

Fredrik er uskyldig, sier moren

med har selvsagt Fredrik vært avskåret fra å se sitt nye hjem. Der de tidligere bodde, gikk det ikke så bra lenger. Blant annet fikk hun så altfor ofte høre at hun var mor til Fredrik Fasting Torgersen.

Mor Dagmar besøker sin sønn tre ganger pr. fjortende dag. Det er alt hun har lov til. Men ellers, ellers når hun er i byen, går hun rundt fengselet utenfor. Hun vandrer hvileløst og ser på de høye murene, på gittervinduene, og tenker på sønnen som sitter innenfor. Hun har aldri vært i cella hans. Dit får hun ikke komme, men Fredrik har fortalt så mye om den at hun nøyaktig vet hvordan den ser ut. Også hun tok del i bedrøvelsen da undulaten Snusken døde, og også hun gleder seg over duene som kommer på besøk. Skitt i skitten og eventuell duelus. Fredrik bader hver dag.

Fru Dagmar Fasting Torgersen er en mor som har kjempet mye. Hun har hatt sju barn. Fredrik er der han er, og en datter døde tragisk for noen år siden. Datteren var da enke, og nå tar mor Dagmar seg av datterens barn, på henholdsvis 12½ og 14½ år. Den yngste er jenta Kristin, mens Frode er eldst. Han snakker ofte om penger som han har etter sin avdøde far, og som han gjerne vil ha løst ut. Dersom han fikk de pengene nå, så ville han gå raskeste veien til en advokat for å få Fredrik hjem.

— Fru Dagmar Fasting Torgersen, tror De Deres sønn kommer hjem?

— Ja, dette kan ikke gå lenger. Jeg tror saken kommer opp, og at Fredrik vil bli renvasket. Hverken han eller jeg er interessert i benådning. Han har ikke gjort det han er dømt for, og har da heller ikke noe å benådes for.

— De har aldri tvilt på at Fredrik er uskyldig?

— Aldri ett minutt eller sekund i mitt liv har jeg tvilt. Jeg vet han er uskyldig.

Fru Dagmar Fasting Torgersen husker godt den natten Fredrik ble tatt. Han og en bror av ham skulle på et brytstevne, og hun ventet de to hjem ved 22-tiden. Hun la seg, og våknet ved at Fredrik strøk henne over ansiktet. Hun hørte musikk i annen etasje, og Fredrik sa at han hadde en dame med seg hjem. Hun laget mat, noen smørbrød, og bar opp til dem, og så tok Fredrik sykkelen til mor Dagmars sønnesønn, for å følge damen hjem. Ved 04-tiden om morgenen banket det på døra, og stemmene bak den sa at det gjaldt hennes sønn Fredrik, og en ung pike som ikke var mer. Hun trodde straks det hadde skjedd en ulykke med den lille sykkelen Fredrik brukte, men det var ikke det. Det dreide seg om en 16 år gammel pike ved navn Rigmor som ble funnet myrdet i Skippergata 6 B. Det var ikke den damen Fredrik hadde med seg hjem.

Det var da det begynte. Mor Dagmar fikk først brev fra Fredrik der han skrev at hun absolutt ikke måtte tro noe av det han ble beskyldt for. Han hadde aldri gjort det.

Nå blir det en pause i samtalen i hjemmet ute ved Mosseveien, og mor Dagmar tenker sitt. Hun sier omsider halvhøyt at hun aldri kan komme til å glemme den natten Fredrik ble tatt. De er helt umulig.

— Men De har fått en stor oppgave?

— Ja, det kan De vel si, men det hjelper jo bare ikke. Jeg har skrevet til Kongen og jeg har besøkt Stortinget jevnt og frøkt men det skjer jo ikke noe. Under besøkene i Stortinget pleide jeg å snakke mye med Emil Løvlien. Han var helt på Fredriks parti.

— Fredrik fylte 36 år torsdag

— Ja, og jeg fikk ikke besøke ham, men jeg gjorde som vanlig når han har fødselsdag. Jeg kjøpte matvarer til ham for 300 kroner, og leverte det i luka.

Fru Dagmar Fasting Torgersen har siden juli i fjor hatt reumatisk gikt, og av og til har hun knapt kunnet gå. Hun gjør det likevel når det gjelder turene til Oslo, og besøkene til Fredrik.

— Om jeg så skal krabbe helt veien, så må jeg til ham.

Ordehe er ikke store i hennes munn. Det bare er slik.

Det er mye rart mor Dagmar ikke riktig begriper, som for eksempel at Fredrik er nektet å motta cowboy-bøker. Han får ikke lese slike bøker. Det heter seg at det er smusslitteratur.

— Jeg forstår ikke det. Jeg leser selv ofte slike bøker, og jeg synes ikke det kan være noe urenselig i dem.

— Hva snakker De og Fredrik om når De besøker ham?

— Om oss hjemme, om hans søsken eller andre slektninger. Om hjemmet hans her, eller om tipping, kanskje. Eller om duene som besøker ham, han er så glad i dyr.

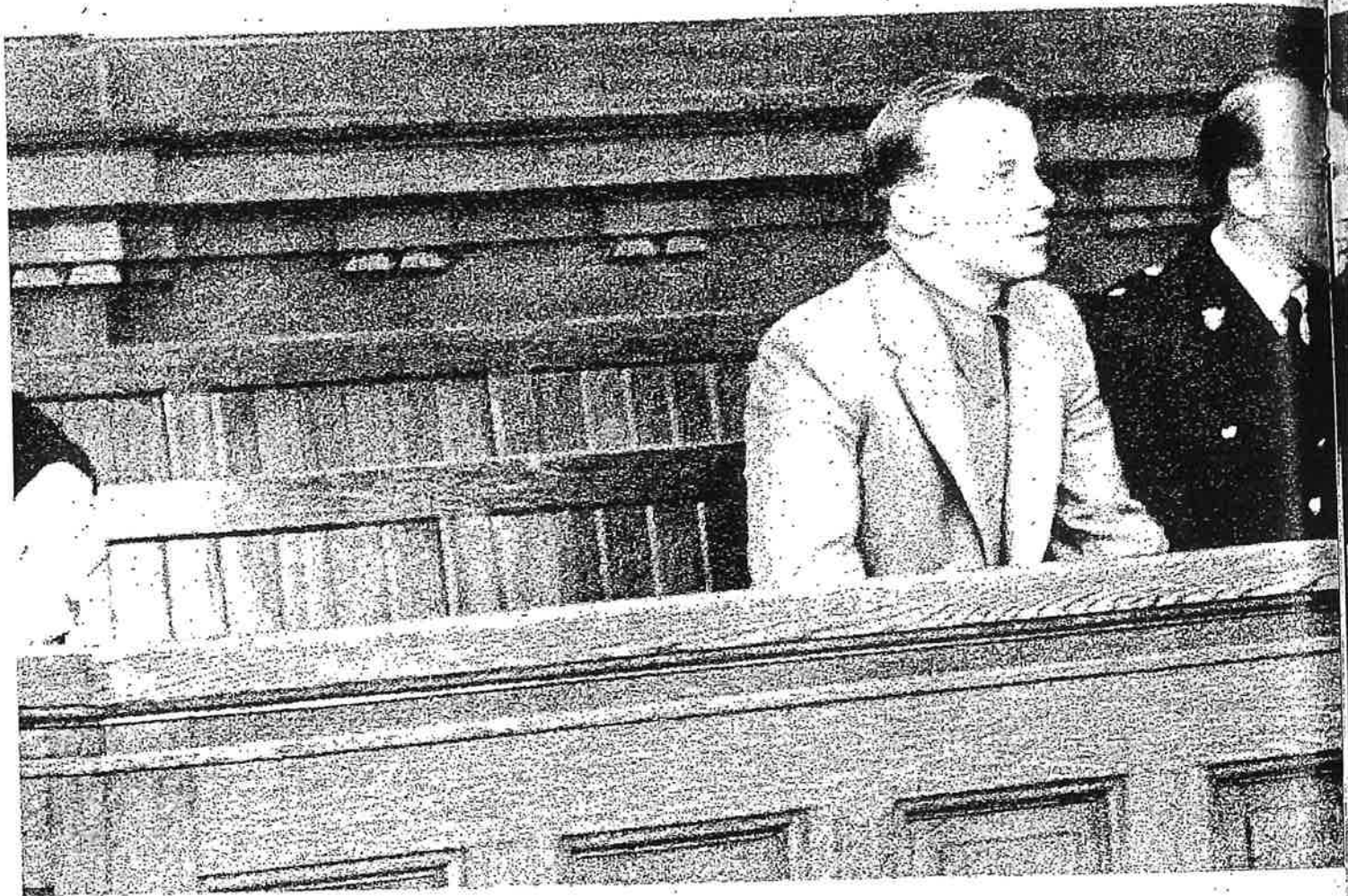
Mor Dagmar ser på bildene, og peker på ett av dem: — Da Fredriks søster døde i 1963, spurte jeg ham om han ikke kunne lage et kors til hennes grav. Han orket ikke det. I stedet kom dette bildet.

Motivet er en kvinne, hvilende på et kors. Det er signert F.T.-65

Vi ser også på et annet bilde. Det forestiller en gammel mann som hviler ansiktet i hendene, en nærmest oppgitt stilling. Da mor Dagmar fikk det hos Fredrik, sa han at «slik kommer jeg også til å sitte så lenge ingen gjør noe.»

Fru Dagmar Fasting Torgersen har ikke gitt opp. Hun tror noe må gjøres, og hun vet at da vil hennes sønn bli frikjent. Hun vet i hvert fall at hennes sønn, Fredrik Fasting Ludvig Torgersen, dømt til livsvarig fengsel og 10 års sikring, er uskyldig.

Hun tror det finnes rettferdighet her i livet.

Torgersen fotografert i lagretten i juni 1958, da saken gikk. Han sitter mellom to politimenn, og det var ikke uten an under rettergangen hoppet over skranken i sinne. Forblom, fant at det var en naturlig reaksjon hos en uskyldig.

Fasting Torgersen, 36 år
i dager siden, ble i 1958
til livsvarig fengsel for
for mord og mordbrann.
Den fangen som for tiden
er på den lengste straffen.
En intervju med Aktuell sier
at han alltid har hevdet:

Etter at Snusken døde har han ikke hatt noen undulat. Han ble for glad i den. Nå har han duer i cella, og andre kritiserer ham for det. De sier at han får lus av duene. Selv sier han at dersom så er tilfelle, så er det jo bare å bade. Han bader en gang daglig.

Hans navn er Fredrik Ludvig Fasting Torgersen, en mann som torsdag 1. oktober fylte 36 år, og som mandag den 16. juni 1958 ble dømt til livsvarig fengsel. Ytterligere ble han dømt til 10 års sikring i tilfelle han skulle bli benådet etter de vanlige regler som gjelder for livstidsfanger.

Og så sitter man rett ovenfor ham i Botsfengslet og får en forferdelig tanke: Tenk om det er riktig som han sier, tenk om han er uskyldig...

Han har snart sittet i 13 år, innesperret, uten permisjon, uten annen kontakt med omverdenen enn den som besøkene gir. Hans dag begynner klokken 07. 10 om morgenen, da er det frokost. Kveldsmaten kommer rundt klokken 16.30. Etterpå er det stort sett ikke mer. Det var den dagen.

De fleste husker selvsagt saken Fredrik Fasting Torgersen, men la oss likevel kort repetere. Natt

JEG

Den 7. desember 1957 ble 16 år gamle Rigmor Johnsen funnet i en kjeller i Skippergata 6 B i Oslo, ikke så langt fra selve hovedstans Karl Johan. Det ble påvist at Rigmor hadde vært utsatt for seksuålforbrytelse, og det ble likeledes fastslått at det hadde vært forsøkt å antent brann for å skjule forbrytelsen. Alt før Rigmor ble funnet, ble Fredrik Fasting Torgersen tatt, mistenkt for å være skyld i et tyveri. Etter noen timer ventecella var det mord politiet hadde tatt om, og ikke om et skarvet tyveri.

Saken varte i 16 dager, og den

ble et dramatisk oppgjør mellom to av våre skarpeste advokater, nåværende riksadvokat L. J. Dornfeldt som aktor, og nåværende høyesterettsdommer Knut Blom som forsvarer. Fredrik Fasting Torgersen ble felt på indiser. Han tilsto aldri i retten, og har heller aldri siden gjort det. Han har alltid fremholdt sin uskyld, og han sitter nå på 13. året. Man kan si at det var tre spesielle ting som først og fremst felte Fasting Torgersen da han 23 år gammel mottok sin livstidsdom. Det som veide sterkest under hovedforhandlingen i lagmannsretten, var

et juletre som ble funnet ved siden av den drepte, og som skulle komme til å spille en stor rolle. I buksebretten til Torgersen ble det nemlig funnet tilsvarende barnåler, barnåler som av ekspertene ble sagt ikke å være helt vanlige, men av en ganske sjelden mutasjon. Så ble det funnet ekskrementer på Torgersens sko, ekskrementer som skulle være identiske med avdødes, og sist men ikke minst: Tannbittet på avdøde. Dette tannbittet skulle stamme fra Torgersens tenner. Dette var første gang i norsk rettshistorie at et tannavtrykk ble lagt

fram som teknisk bevis, og det har vært anmerket, at «selv en støpning av tenner kan være meget gelfull. Og et plastisk brystgjennomgått fra dødsøyeblikket en degenerasjon som må være vanskeligere å identifisere den nevnte identifikasjon. Det forundrer oss at retten ikke tok til følge Torgersens begjæring om å få oppnevnt en ny odontologisk sakkyndig.»

For noen år siden var en gruppe mennesker meget aktivt involvert i saken med å få Torgersens sak opp i retten. Det var fra disse anmerkningene om tannbittet var skrevet

ER USKYLDIG!

Fullt av falske håp.

I spissen for denne gruppen var først og fremst cand. jur. Jakob Værnes fra Stavanger, inspektør Kjell Sylow Rønning og hans bror, forfatteren Svend Rønning. Det ble da forfattet en petisjon til justisministeren, der det ganske enkelt ble forlangt at Torgersen måtte løslates. I henvendelsen til justisministeren het det blant annet at «vår petisjon er først og fremst begrunnet med at det hos oss er reist tvil om Torgersens skyld i det hele tatt.»

Torgersen selv er ikke interessert i benådning. Han er uskyldig dømt, hevder han, og ønsker dermed sin sak gjenopptatt. Han vil ikke bli benådet for noe han ikke har gjort.

Jeg sitter rett ovenfor Fredrik Fasting Torgersen inne på et besøksrom på Botsfengslet, isolatavdelingen. Etter skriftlig henvendelse til fengselsdirektør Sverre Bjørnsen fikk jeg anledning til å tilbringe en time sammen med Torgersen. Besøks tid, 09.00 til 10.00, Torgersen møter opp i sivile klær, han virker psykisk og fysisk i fin form, han røyker ikke, drikker selvsagt ikke, og trener mye. Han har ikke hatt noen som helst form for permisjon siden fengslingen for 13 år siden, og han snakker fullstendig rolig og mer eller mindre lidenskapsløst om sin sak.

Nå er det kommet et nytt håp inn i bildet: Høyesterettsadvokat Tor Erling Staff, Oslo skal prøve å få saken gjenopptatt. Han skal assistere Fredrik Fasting Torgersen med å utarbeide en gjenopp-tagelseserklæring. Og så kommer det selvsagt bare an på om hvorvidt Staff virkelig klarer å få frem så mange nye ting at det betinger gjenopptakelse av straffesaken. Torgersen selv påstår at det absolutt må være mulig. Han har sittet i sin celle i år etter år og skrevet brev og henstillinger til advokater og myndighetene om saken, om akkurat det ene her i verden som interesserer ham.

Han har hatt vanskelig for å kommunisere med utenverdenen. Han påstår at mange brev til Staff er holdt tilbake i fengslet, i henhold til fengselsloven, § 64, fjerde ledd. Han har skrevet andre brev

som heller ikke er kommet fram, — til justisministeren med klage over interne forhold, og et brev til justiskomiteén. Disse brevene kom ingen vei.

Fredrik Fasting Torgersen er nok en tanke desillusjonert. Han nevner noe så enkelt som penger. I begynnelsen av 60-årene sa en av våre mest kjente advokater seg interessert i saken. Ble 20 000 kroner lagt på bordet, skulle han ta seg permisjon i tre måneder, og forsøke å få saken opp. Torgersen hadde ingen muligheter til å skaffe 20.000 kroner.

— Slike ting gir meg et falskt håp hver gang.

— Har De håp nå, etter at Staff er kommet inn i bildet?

— Jeg vet ikke. Jeg sitter jo bare her og kan ikke gjøre noe.

Så blir det en pause, og så sier han: — Jeg skal si Dem en ting, jeg føler meg som riksadvokatens personlige fange.

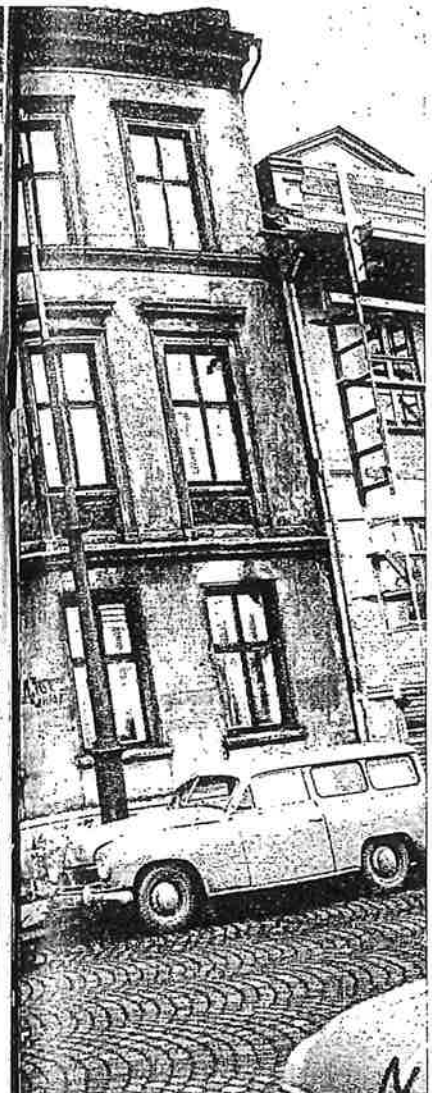
Ingen innsatt her i landet i dag har sittet så lenge som Torgersen, og han har faktisk heller ikke personlig noe snarlig håp om å slippe ut. På direkte spørsmål svarer han bare at han vet ikke, vet ingenting, men det skinner tydelig igjennom at han tror ikke lenger på noe. Han hadde i sin tid en liten tro på «Torgersen-utvalget», gruppen av mennesker som gikk inn for ham, men nå har han ikke hørt noe fra dem på over to år. De er vel gått lei, de også.

Men han fikk en oppmuntring dagen før jeg var på besøk. Han forteller om en eldre herre han ofte har hatt besøk av, men som aldri tidligere har gitt ham noen som helst form for forhåpninger. Denne herren slo i bordet og holdt en tordentale. Nå skulle det ordnes opp! Han skulle få en gruppe pågående mennesker med seg, og nå skulle myndighetene virkelig få lov til å høre etter. Mannen var Peder Furubotn, og Torgersen er glad hver gang den gamle kjempen kommer. Kanskje Furubotn svinger opp, sier han, hvem vet.

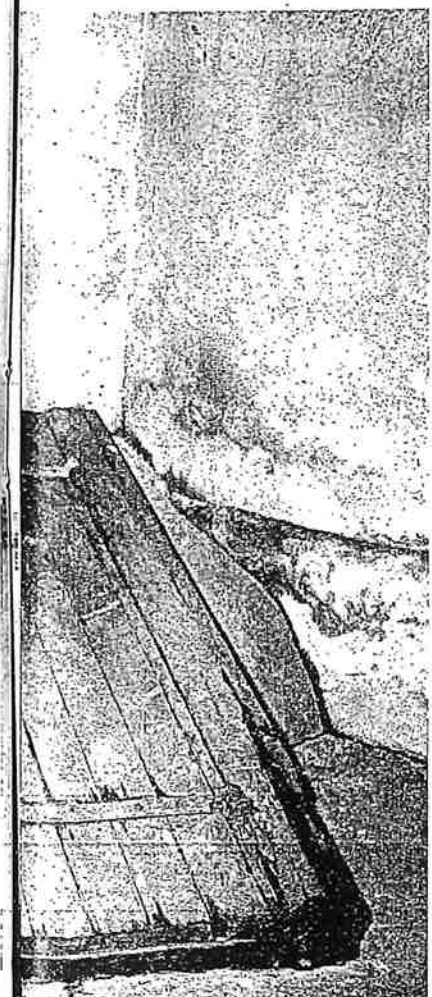
Fredrik Fasting Torgersen har mye å fortelle om sine vanskeligheter med å komme i kontakt med omverdenen. I 1969 skrev han for eksempel til en svensk advokat, han ba om denne kunne være behjelpelig med hans sak. Fem måneder etter kom brevet fra kriminalpolitiet i Oslo, med beskjed om at det kunne sendes. Torgersen

Skippergata 6, og inngangen til det gårdsrommet der 16 år gamle ser vi kjellerlemmen der hun ble funnet. Hun lå da med et juletre senere vise seg å bli et meget viktig indisium i straffesaken

Rigmor ble funnet drept. Nederst over seg. Dette juletraet skulle mot Fredrik Fasting Torgersen.

Viktig vitne med dårlig samvittighet

kan ikke fatte og begripe at det skulle være nødvendig å trenere hans brev så lenge. En annen ting er at svaret fra den svenske advokaten var negativt, han hadde jo ingen penger. Da går det ikke. Han sendte også i sin tid en annonse til den svenske avisen «Expressen» der han ba om advokat-hjelp. Han sendte 200 svenske kroner med, men annonsen kom aldri inn. Han tror nok han forstår hvorfor. Han skrev nemlig i annonsen noe slikt som at han ville ha svensk hjelp fordi han ikke stolte på den norske juristkikken. Dumme ord, kan man si, men det er nå slik han føler det.

Torgersen vil ha handling, han er lei av tomprat. Derfor er det han ikke har noen visitor til å besøke seg. En visitor er pålagt taushetsplikt, og hva skal han da med ham? Han vil ikke bare sitte og prate om ingenting, han er lei av det. Han er lei av vage løfter og ord etter ord etter ord.

Som vi sitter der i besøksrommet, smiler Torgersen plutselig, et bredt grin. Han henviser til rettsaken, der det ble sagt at hans tannbitt var lett å ta ut. Han hadde nemlig defekte tenner, ble det sagt. Torgersen benekter dette. Han sier at hjemme i strøket der de da bodde, fikk han ofte skryt for tennene sine, og jeg kunne nå selv se: Er disse tennene defekte? — Nei, de er ikke det.

Han gir meg et dokument han selv har skrevet, et av de mange hundre i løpet av alle disse årene. Det handler om hvorvidt vitnene var til å stole på, om politiet og vitnene, om at han var dømt på forhånd, om rettspsykiatrikeren, og ikke minst om de odontologiske sakkyndige, tannlege Ferdinand Strøm og professor Varhaug. Tannundersøkelsen er for såvidt offentlig blitt imøtegått, blant annet av cand. jur. Jakob Værnes så tidlig som i 1958. — Torgersen sitter inne med en del viktige papirer, blant annet et skriv fra en annen, en medfange, angående en dress han skulle ha fått av denne, og der det var alle muligheter for at det befant seg barnåler i buksebretten. Denne medfangen hadde nemlig før han ga dressen til Torgersen, vært på flukt i de svenske skogene, og under rømmingen hadde han også kuttet seg opp på høyre kneskål, derav blodet på buksebenet. Og

så har han et skriv der en av aktorats viktigste vitner i sin tid ovenfor en medfange i Oslo Kretsfengsel sa at han gikk tilbake på det han tidligere hadde sagt.

Ordrett, i anledning en eventuell gjenopptakelse: «Han ba meg bringe beskjed til Torgersen, at han ville møte som vitne, fordi han i alle år hadde gått med dårlig samvittighet, fordi han vitnet mot en mann han personlig tror er uskyldig i den forbrytelse han

Så sier han noe: — Vil De høre min fremtidsplan?

— Kom med den.

— Dersom jeg slapp ut, og så kunne leie Jordal Amfi til et profesjonelt boksestevne? Det skulle vært noe.

— Skulle De selv være med?

— Selvfølgelig. Jeg har holdt meg i god bokseform her inne helt til hanskene plutselig forsvant i vår.

Fasting Torgersen var forøv-

Forsvarer og aktor under Torgersen-saken. Til venstre forsvareren, advokat Knut Blom, og til høyre statsadvokat Dorenfeldt. De to hadde mange harde feider under den 16 dager lange rettsaken.

ble dømt for. Han mener påtalemyndighetene den gang satte ham under psykisk press fordi han selv var ettersøkt, men at han i dag vil lette sin samvittighet overfor en ny lagmannsrett.»

Av og til har det sivet ut rykter fra Botsfengslet: Fredrik Fasting Torgersen har atter satt ny norgesrekord i vektløfting. En gang hadde han sogar løftet mer enn verdensrekorden. Det er sant, alt dette. Han har diplomer og pokaler hjemme — et hjem han forøvrig aldri har vært i — som bevitner dette. Han løfter fortsatt, driver idrettstrening en time daglig, men er ikke så ivrig som før. Alderen til en toppidrettsmann krever nok sin rett, også innenfor murene. Men en ting må jeg ta med: Han løp 60 meteren på 7.6 her forleden, og slo alle ungsauene. Annemann kom 3/10 etter. Jo, han kan ennå.

rig aktiv bokser. Blant annet deltok han i junior-NM i 1955. Det var da, før han ble dømt for mord, voldtekt og mordbrann.

Fredrik Fasting Torgersen vil ikke ha noen ny undulat etter at Snusken døde. Han er fornøyd med duene som kommer inn cellevinduet. Han kommer til å fortsette med å forfatte skriv etter skriv om sin sak, og han håper at den en gang blir tatt opp i hele sin bredde. Høyesterettsadvokat Tor Erling Staff har denne gang gitt ham håpet, men foreløpig er ikke gjenopptagelsesbegjæringen utarbeidet og sendt inn.

Livstidsfange Frederik Ludvig Fasting Torgersen mener at han har så mye materiale i hendene at de indisiene som en gang felte ham, skal rakne.

Et siste spørsmål fra meg til ham: — Er De uskyldig dømt?

— Ja, det er jeg.